

Arrest

nr. 324 250 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 15 mei 2022, diende op 16 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Italië op 29 januari en 18 februari 2022 (Eurodac).

1.2. Op 27 september 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 30 september 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/05/2022
Overdracht CGVS: 08/03/2023

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming hield het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een persoonlijk onderhoud met u op 18 juni 2024 van 9u36 tot

11u38. U werd gehoord in het Engels en werd tijdens de volledige duur van het onderhoud bijgestaan door uw advocaat Jean-Paul Docqier, loco voor Eric Massin.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Umuoji, Idemili North Government in de deelstaat Anambra op [...]03/1995. U behoort tot de Igbo stam en hangt de Anglicaanse kerk aan. U groeide op in Ireh dorp in Umuoji waar u samenwoonde met uw ouders en uw zus. U woonde hier tot aan uw zevenentwintigste levensjaar. U stopte met school na SS3 in 2015. Daarna had u een winkel waar u cosmetica verkocht.

Nadat uw vader overleed omstreeks mei 2020, zei uw oom aan uw moeder dat jullie bij hem moesten gaan wonen en dat u uw onderwijs moest verderzetten. Op 2 juni 2020 verhuisde u met uw moeder en zus naar uw oom in Minna in de deelstaat Niger. U zette hier uw onderwijs verder aan de Federal University of Technology (FUT), waar u uw JAMB examen, dan diende als toetreding tot de universiteit, voorbereidde. U bleef hier maar één maand. U werd na die maand ontvoerd en meegenomen naar Niger. Op 2 juli 2020 werd u onderweg van school naar huis ontvoerd door een groep jongens met geweren en messen. U moest instappen of anders zouden ze u doden. U werd uiteindelijk in de auto getrokken. Na uren reizen kwam u op de bestemming aan en zag u uw oom. U vroeg hem wat u daar deed en hij vertelde u dat hij u wilde gebruiken als seksslaaf om geld te verdienen en hij u daarom naar Niger had laten brengen. Vervolgens werd u opgesloten in een gebouw. De volgende dag brachten ze een man waar u seks mee moest hebben. U weigerde en vocht met hem. Uw oom dreigde dat als u geen seks met hem zou hebben, ze u zouden doden. Die dag had u alsnog seks met die man. De dag erna brachten ze weer een man. En de dag nadien weer. Telkens werd uw oom betaald nadat u seks had met die mannen. Vervolgens kwam er een vrouw waar u seks mee moest hebben. De dag erna, op 12 juli, kwam er niemand en besloot u te vluchten omdat u er niet mee kon doorgaan. In de nacht toen de bewaker sliep, sprong u over het hek. U werd echter opgemerkt door de andere bewaker die u achtervolgde. U liep twee kilometer door de bosjes tot u een huis zag waar u kon aankloppen. Toen de eigenaar opendeed legde u kort uit dat uw oom u naar daar had ontvoerd om u te prostitueren. Daarop liet hij u binnen en gaf hij u eten en een douche. Hij vertelde dat u daar niet kon blijven omdat ze naar u op zoek waren.

Deze man nam u mee naar Libië, alwaar u aankwam in oktober 2020 en waar u bij een vriend van deze man kon werken. Na één jaar en één maand reisde u via de Middellandse Zee door naar Italië. Op 30 januari 2022 kwam u aan in Italië en werden uw vingerafdrukken genomen. U verzocht de Italiaanse autoriteiten op 18 februari 2022 om internationale bescherming, maar verliet het land nog tijdens uw procedure in maart 2022. Vervolgens reisde u door naar België, alwaar u op 16 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een medisch rapport van Dr. B.M. van de dienst orthopedie en traumatologie van het ziekenhuis in Moeskroen (d.d. 20/11/2023) over de behandeling die u kreeg nadat u een ongeval had op weg naar het werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uit Nigeria te zijn ontvoerd en naar Niger te zijn gebracht waar u gedwongen werd geprostitueerd door uw oom. Bij terugkeer vreest u dat u vermoord zal worden door uw oom en de jongens die u ontvoerden omdat u hen kan ontmaskeren (notities van het persoonlijk onderhoud, verder NPO, p. 10). Er dient echter te worden vastgesteld dat aan deze door u geuite vrees geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit motief geen verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève. Daar de door u aangehaalde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, zijn er geen elementen die erop wijzen dat u omwille van de vermeende problemen met uw oom vervolging zou vrezen omwille van uw ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie of uw behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw aanmelding bij de DVZ op 2 juni 2022 nog dat u uit Nigeria was gevlucht omdat u bedreigd werd door een terroristische groep en ze wilden dat u zich bij hen aansloot (zie adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 42). Op 6 maart 2023 verklaarde u echter plots bij de DVZ dat u uit Nigeria werd ontvoerd door een groep mensen en zij u seksueel uitbuitten in Niger. Gevraagd wie deze mensen waren, antwoordde u dat u niet wist wie deze mensen waren. Ook op de vraag om welke reden dat u volgens u werd gekidnapt, geeft u aan het niet weten en dat de betaling gebeurde aan diegenen die u hadden gekidnapt, zonder enige verwijzing te maken naar iemand specifiek (zie adm. dossier, Vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u werd ontvoerd van Nigeria naar Niger door een groep jongens die werkten in opdracht van uw oom en dat hij u in Niger seksueel uitbuitte om zo geld te verdienen aan u (NPO, p.7, 10, 12, 13). Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheden bij de DVZ opperde u eerst nog dat u die mensen die u ontvoerde niet kende, maar dat u wel uw oom kende. Gevraagd waarom u niet had verteld over uw oom bij de DVZ, verklaarde u dat u kort moest zijn bij de DVZ, dat u onderbroken werd tijdens uw uitleg en u alles kon zeggen bij het CGVS (NPO, p.14). Wanneer u dan geconfronteerd werd met uw uitspraken op 2 juni 2022, m.n. dat u door een terroristische organisatie werd ontvoerd, antwoordde u dat u de eerste keer heel kort moest zijn en het de tweede keer meer uitgebreid kon vertellen en u op het CGVS alles kon zeggen (NPO, p.14). Uiteraard is deze uitleg niet in staat om een omissie met dergelijk ingrijpende impact over een essentieel deel van uw asielrelaas te verschonen en werpt dit een eerste ernstige twijfel over de geloofwaardigheid van uw gehele relaas. Dat uw oom u naar Minna zou halen, om te betalen voor uw studies die u van hem moest verderzetten, om u dan na een maand te laten ontvoeren, tart bovendien de verbeelding (NPO, p.11). U hierop gewezen, geeft u aan dat hij het op voorhand zo zou hebben gepland, maar dit verklaart niet waarom hij eerst geld zou uitgeven aan uw studies (NPO, p.12).

Daarnaast slaagde u niet in om het overlijden van uw vader - waarna al uw problemen begonnen coherent in de tijd te situeren. Bij de DVZ verklaarde u aanvankelijk dat uw vader kwam te overlijden op 7 juni 2020, maar wanneer u hiernaar werd gevraagd op het CGVS, zijn uw antwoorden danig opmerkelijk. Nadat u had nagedacht beweerde u dat uw vader in mei 2020 was overleden, waarna u plots zei dat hij op 7 juni 2020 was overleden. Als u dan gevraagd werd of u de dag nog herinnerde dat uw vader was overleden, beweerde u dan weer dat hij op 18 mei 2020 was overleden (NPO, p.6). Wanneer u later tijdens uw persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd werd naar de dag en maand wanneer uw vader is overleden, verklaarde u dat hij op 18 maart is overleden. Omwille van (niet geattesteerd) trauma en een depressie zou u de juiste datum niet meer kennen. Gevraagd wanneer uw vader begraven is, antwoordde u plots 7 juni. Wanneer u dan geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring waarbij u zei dat uw vader was overleden op 7 juni 2022, beweerde u ineens dat de begrafenis doorging op 7 juni (NPO, p.11). Het feit dat u er niet in slaagde om coherente verklaringen af te leggen over wanneer uw vader overleden is en dus de door u aangehaalde problemen precies begonnen, werpt verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarbij aansluitend waren ook uw verklaringen over de precieze data van uw verhuis naar Minna en uw ontvoering naar Niger danig tegenstrijdig. Zo verklaarde u dat u na het overlijden van uw vader op 2 juni naar Minna verhuisde (NPO, p.5), maar dit is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring bij de DVZ waar u verklaarde dat uw vader was overleden op 7 juni (zie Adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 13). Na uw aankomst in Minna startte u met uw opleiding aan de FUT en werd u onderweg van school naar huis ontvoerd. Bij de DVZ beweerde u dat u op 2 juli – een maand na uw aankomst in Minna – ontvoerd werd (zie Adm. dossier – CGVS Vragenlijst – punt 3.1), maar op het CGVS bent u ook over deze datum plots erg onsamenhangend. Eerst verklaarde u nog dat u op 2 juli werd ontvoerd (NPO, p.5), maar later beweerde u dan weer dat dit in september op terugweg van school gebeurde (NPO, p.10). Nog later opperde u dat u op 2 juni werd ontvoerd en wanneer de protection officer vroeg om die datum (i.e. 2 juni) te bevestigen, zei u plots dat het op 28 of 29 september gebeurde (NPO, p.12). Wanneer u dan geconfronteerd werd met bovenstaande tegenstrijdigheden, opperde u schielijk dat u een depressie heeft waardoor u vergeetachtig bent en de juiste datum niet kan onthouden (NPO, p.14). Gewezen dat er wel een groot verschil is of u in juni, juli of september werd ontvoerd, verklaarde u opnieuw dat u in september werd ontvoerd, maar dat u de exacte datum niet meer kan herinneren omdat u veel heeft meegemaakt (NPO, p.14). Elders verklaarde u op 12 juli te zijn ontsnapt, wat uiteraard niet te rijmen valt met een beweerdelijke ontvoering in september (NPO, p.8). De vaststelling dat u dermate tegenstrijdig bent over wanneer u precies werd ontvoerd uit Nigeria maakt dat er geen ernstig geloof meer kan worden gehecht aan de door u voorgehouden ontvoering uit Nigeria en daaruit voortgekomen seksuele uitbuiting in Niger.

Verder merkt het CGVS ook op dat u aanhaalde dat u ontvoerd werd vanuit Minna en het dan zo'n vier à vijf uur rijden was tot de plaats waar u werd vastgehouden in Niger. Zo verklaarde u dit bij de DVZ (zie Adm. dossier, CGVS Vragenlijst, punt 3.5) en herhaalde u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO, p.12). Echter blijkt uit de beschikbare informatie op Google Maps dat het vanuit Minna minstens acht uur rijden is tot aan het dichtstbijzijnde dorp in Niger. Bijgevolg is het dus onmogelijk dat u maar vier à vijf onderweg was bij uw ontvoering, zoals u verklaarde, en is uw bewering tegenstrijdig met de voorhanden landeninformatie (zie Landeninformatie – Google Maps, 2 rijafstanden tussen Minna en Niger).

Tenslotte was u ook tegenstrijdig over uw verblijfplaatsen in Nigeria, die van uw familieleden én over het contact dat u onderhoudt met uw familie in Nigeria. Zo verklaarde u op de DVZ dat u tot aan uw vertrek in Umuoji woonde en repte u met geen woord over uw verhuis naar Minna (Adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 5 en 10). Het is pas tijdens uw tweede interview op de DVZ dat u over een verblijf in Minna vertelde (Adm. dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Bij de verblijfplaats van uw moeder beweerde u aanvankelijk bij de DVZ dat zij nog in Umuoji woonde en over uw zus zei u dat u niet wist waar uw zus nu woonde, maar dat ze vroeger in Zambria verbleef (Adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 13 en 19). Op het CGVS zei u echter dat uw zus in Umuoji woonde bij u en uw ouders en zij samen met u en uw moeder naar Minna verhuisde (NPO, p.5 en 7). Wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaringen op de DVZ, ontkende u dat uw zus ooit in Zambria woonde en herhaalde u nogmaals dat zij in Minna woonde (NPO, p.7). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter niet in staat om deze tegenstrijdigheid op te heffen en werpt verdere twijfels over de verblijfplaatsen van u en uw familieleden voor én na uw vertrek uit Nigeria. Bovendien verklaarde u bij de DVZ ook dat u nog contact heeft met uw familie, maar dat u hun telefoonnummer bent verloren (Adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 15). Op het CGVS verklaarde u echter dat u sinds de ontvoering geen contact meer heeft met uw moeder en zus, en dat u ze niet kan terugvinden op Facebook (NPO, p.7). Bovenstaande vaststellingen wekken dan ook het vermoeden dat u geen eerlijk zich wenst te bieden op de verblijfplaats van u en uw familie in Nigeria en of u nu contact heeft met hen.

Wat betreft uw opmerking dat u een depressie heeft en daarom zaken vergeet en niet goed in tijd kan plaatsen wenst het CGVS op te merken dat deze bewering weinig ernstig is, en bovendien niet aan de hand van geloofwaardige attesten wordt aangetoond. Zo werd bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gepeild naar uw welbevinden en maakte u enkel melding van uw allergieën waar u wat last van had en een werkongeval waarvoor u behandeld werd in het ziekenhuis (NPO, p. 2-3). Het is dan ook opvallend dat u uw depressie pas aanhaalde wanneer u geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden in uw asielrelaas en afgelegde verklaringen. Wanneer u alsnog gevraagd werd of u in behandeling was voor deze depressie, beweerde u dat u een dokter zag in het opvangcentrum en dat u medicatie kreeg waarna u zich beter voelde (NPO, p.14). Gevraagd of u een psycholoog of psychiater zag, opperde u dat de dokter in het opvangcentrum zei dat u hoge koorts had en een hoge bloeddruk en u daar dan voor behandeld werd (NPO, p.15). Hoewel u dus beweert depressief te zijn en zaken te vergeten, is dit niet geattesteerd. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Het medisch rapport van Dr. B.M. van de dienst orthopedie en traumatologie van het ziekenhuis in Moeskroen (d.d. 20/11/2023) over de behandeling die u kreeg nadat u een ongeval had op weg naar het werk wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. De informatie in het medisch attest is echter geenszins van aard dat het een ander licht kan werpen op de vaststellingen die werden gedaan in uw dossier.

Op basis van bovenstaande vaststellingen, concludeert het CGVS dat u er niet in slaagde om uw beweerde problemen geloofwaardig te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij

groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Anambra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Anambra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 2 juli 2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

“schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Prima facie heeft verzoeker nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van het feit dat hij door terroristische groeperingen als seksslaaf wordt misbruikt.

Indien de Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag en de ingeroepen vrees van verzoeker – *quod non* – dan dient hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Umuoji en loopt hij een reëel risico op ernstige schade in de vorm van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing als hij zou terugkeren naar Nigeria. Verzoeker verwijst naar Europese rechtspraak en rechtspraak van de Raad.

Naast de bloedige aanval die verzoeker in zijn dorp heeft meegemaakt, legde hij de *protection officer* uit dat hij in Libië slaaf was geweest. Dit is geloofwaardig gezien objectieve bronnen daarover rapporteren. Bij de beoordeling van zijn psychologische toestand moet met dit aspect rekening worden gehouden.

Verzoeker vertoont een bijzonder kwetsbaar profiel vanwege verschillende persoonlijke en contextuele factoren die verband houden met de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt. Afkomstig uit een instabiele regio in Nigeria, werd hij onderworpen aan extreme vormen van geweld en uitbuiting, en was hij slachtoffer van mensenhandel door seksuele uitbuiting, georganiseerd door een familielid.

Dit soort vervolging is niet alleen een bron van diepgaande psychologische trauma's, maar ook van sociale stigmatisering, wat bijdraagt aan zijn angst voor terugkeer en zijn nood aan bescherming. Trauma's hebben een aanzienlijke invloed op het vermogen van de verzoeker om feiten op een coherente en nauwkeurige manier te vertellen. Personen die traumatische ervaringen hebben meegemaakt, kunnen gefragmenteerde herinneringen en een verstoord geheugen hebben, als gevolg van de impact van deze gebeurtenissen op hun vermogen om details helder te herinneren. Symptomen van posttraumatische stress, zoals dissociatie of vermijding, kunnen leiden tot lacunes in het verhaal, weglatingen of schijnbare tegenstrijdigheden. Deze symptomen wijzen niet op een gebrek aan geloofwaardigheid, maar weerspiegelen een overlevingsstrategie die het individu beschermt tegen de pijn die gepaard gaat met traumatische herinneringen.

De noodzaak van een gevoelig onderzoek naar deze achtergrond is cruciaal, omdat de effecten van trauma het vermogen van de verzoeker om een lineair verhaal te formuleren beïnvloeden, vooral onder druk van een formeel interview. Daarom moeten de autoriteiten rekening houden met deze kwetsbaarheden door het voordeel van de twijfel toe te passen en de noodzaak van internationale bescherming te erkennen, om verdere victimisatie te voorkomen.

Verzoeker geeft aan dat hij zich niet volledig heeft kunnen uiten tijdens zijn eerste gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken, dat vaak kort is en zonder juridische bijstand, wat zijn vermogen om zijn verhaal in zijn volle complexiteit te delen, heeft beperkt. In de context van een asielaanvraag bieden de eerste gesprekken zelden ruimte voor een volledig verhaal, wat de aanvrager vaak dwingt om ingrijpende gebeurtenissen samen te vatten. Deze beperking heeft bijgedragen aan verwarring en verhoogde de reeds aanwezige stress. Onder de vermelde inconsistenties geeft verzoeker aan de termen *"terrorist"* en *"ontvoerder"* door elkaar te hebben gehaald. In zijn land van herkomst worden deze twee begrippen in de volksmond vaak door elkaar gebruikt, vooral omdat terroristische groeperingen kidnapping als middel van druk uitoefenen gebruiken. Onder invloed van stress en de taalbarrière zag hij deze termen als gelijkwaardig, zonder de intentie om zijn gesprekspartners te misleiden. Dit misverstand is eveneens te wijten aan de druk tijdens het gesprek en de

taalverschillen die het uitdrukken van een reeds moeilijk verhaal verder bemoeilijken. Daarnaast beschreef verzoeker een intens gevoel van stress gedurende de gesprekken, een gevoel dat werd verergerd door de intimiderende omstandigheden van de procedure en door traumatische herinneringen aan zijn verleden. Het is algemeen bekend dat stress invloed heeft op het geheugen, en dat herinneringen in dergelijke contexten door elkaar kunnen lopen, wat aanleiding kan geven tot antwoorden die tegenstrijdig lijken. In werkelijkheid weerspiegelen deze variaties vooral zijn psychologische toestand en zijn ervaring als slachtoffer van opeenvolgende trauma's, waaronder ontvoeringen en ernstig seksueel misbruik. Deze opeenstapeling van leed heeft bij hem geleid tot een belangrijke psychologische kwetsbaarheid, wat het moeilijk maakt om een ordelijk en precies verhaal te geven over zijn levensloop.

Tijdens de gesprekken kon verzoeker de rol van zijn oom in zijn verhaal niet kalm toelichten, wat leidde tot een onvrijwillige weglating, versterkt door de druk van het gesprek. Het is ook van belang te vermelden dat verzoeker een ongeluk heeft gehad waarvoor een injectie nodig was, en het is goed gedocumenteerd dat fysieke trauma's, in combinatie met het gebruik van medicatie, het geheugen en de concentratie kunnen beïnvloeden. Deze medische omstandigheden verklaren waarom bepaalde data of feiten niet volledig consistent zijn weergegeven, zonder dat dit afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Als slachtoffer van ontvoeringen, misbruik en seksuele uitbuiting bevindt de verzoeker zich in een situatie van grote psychologische kwetsbaarheid. Mensen die complexe trauma's hebben meegemaakt, hebben vaak gefragmenteerde herinneringen en moeite om deze herinneringen in een chronologische volgorde te plaatsen. Dit soort onsamenhangend geheugen is een goed gedocumenteerd gevolg van trauma, waarbij ingrijpende gebeurtenissen in willekeurige volgorde kunnen opduiken, afhankelijk van de omstandigheden van het gesprek. Het is dan ook niet verrassend dat verzoeker twijfels en variaties in zijn antwoorden heeft laten zien, vooral met betrekking tot specifieke data en gebeurtenissen. Dit is een veelvoorkomende reactie bij slachtoffers van diepe trauma's, voor wie de details van de gebeurtenis vaak deels onderdrukt of op een onsamenhangende manier worden waargenomen. In een dergelijke delicate procedure kan het ontbreken van passende psychologische ondersteuning voor verzoeker deze desorganisatie van herinneringen hebben versterkt.

Specifieke begeleiding en een meer empathische benadering hadden verzoeker in staat kunnen stellen zijn verhaal meer vloeiend en serieus te delen, en mogelijk enkele details te verhelderen.

De huidige omgeving van deze gesprekken bevordert geen volledige en spontane uitdrukking van het verhaal, temeer daar asielzoekers onder aanzienlijke druk staan, waardoor zij vaak worden gedwongen om kernpunten samen te vatten of weg te laten.

Wat specifieke data betreft, zoals die van het overlijden van zijn vader, kunnen de enkele waargenomen variaties het gevolg zijn van de emotionele verwarring die gepaard gaat met een zo ingrijpende gebeurtenis. Deze temporele verwarring is gebruikelijk bij mensen die intense emotionele omwentelingen hebben doorgemaakt. Verzoeker meldt ook problemen met het geheugen en tijdsbesef, verergerd door een aanhoudende depressie. Verzoeker stelt een structuur voor van de feiten.

Het idee dat de oom de studies van de verzoeker heeft gefinancierd om hem vervolgens uit te buiten is volgens de bestreden beslissing niet ongeloofwaardig. In veel gevallen van uitbuiting spelen familieleden een cruciale rol in de controle en het misbruik van slachtoffers, waarbij ze aanvankelijk goede bedoelingen tonen om afhankelijkheid te creëren. Mensenhandelaren, ook familieleden, maken vaak misbruik van deze kwetsbaarheid door de schijn van oprechte hulp te wekken voordat hun ware bedoelingen duidelijk worden. Dit deel van het verhaal, verre van ongeloofwaardig, is juist consistent met goed gedocumenteerde patronen van manipulatie in mensenhandel. Vervolgens doet de vraag over de reistijd tussen Minna en de plaats van detentie geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ontvoering. In een ontvoeringssituatie en onder bedreiging is het heel normaal dat de perceptie van tijd en afstand verandert.

Daarnaast draagt ook de stressvolle context waarin verzoeker zijn verhaal moest vertellen bij aan het verklaren van deze schijnbare inconsistenties. Asielinterviews bieden niet altijd de mogelijkheid om gedetailleerd te spreken vanaf het begin, en verzoekers moeten vaak complexe gebeurtenissen samenvatten, wat soms tot onnauwkeurige antwoorden leidt. Een dergelijke beperking kan gemakkelijk verklaren waarom sommige details variabel of minder nauwkeurig zijn weergegeven, zonder afbreuk te doen aan de waarheidsgetrouwheid van zijn ervaring.

Kortom, de twijfels van het Commissariaat-generaal zijn gebaseerd op een te starre interpretatie van de verklaringen van verzoeker. Het volledige verhaal, inclusief de betrokkenheid van de oom en de schatting van de reistijd, is geloofwaardig en komt overeen met de bekende realiteit in gevallen van mensenhandel en trauma. Het is daarom essentieel om deze elementen te interpreteren binnen hun psychologische en culturele context, aangezien zij niets afdoen aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de consistentie van zijn verzoek om bescherming bevestigen.

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De verzoeker moet een bescherming krijgen. Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door de Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

3.1.2. In een aanvullende nota van 14 november 2024 legt verzoeker nogmaals een medisch attest neer van de dienst orthopedie en traumatologie over de behandeling die hij kreeg nadat hij een ongeval had op weg naar het werk.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoeker ter verschoning van zijn incoherente verklaringen verwijst naar de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt en dat dit een invloed zou hebben op het vermogen van de verzoeker om feiten op een coherente en nauwkeurige manier te vertellen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet aantoont dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt verder desbetreffend geen enkel bewijs bij. Verzoeker toont aldus niet aan dat zijn gezondheidstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoeker een medisch attest neerlegt van de dienst orthopedie en traumatologie, merkt de Raad op dat dit gaat om een consultatie aangaande pijn in zijn onderrug en ischias. De consulterende arts stelt een behandeling voor. Er wordt door verzoeker echter niet verduidelijkt wat hij met dit attest wenst aan te tonen. In ieder geval doet verzoeker met dit attest geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure.

Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft.

Verzoekers verklaringen werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Engels en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Los van de vaststelling dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard kan gaan met enige mate van stress, mag van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot gebeurtenissen die de essentie van zijn relaas uitmaken en de directe aanleiding gevormd hebben voor het vertrek uit zijn land van herkomst, in elke fase van de procedure. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit niet het geval.

Verder moet verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Aangezien verzoeker voor het overige geen dienstige argumenten aanvoert die afbreuk kunnen doen aan de correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, treedt de Raad deze motieven integraal bij:

“U verklaarde uit Nigeria te zijn ontvoerd en naar Niger te zijn gebracht waar u gedwongen werd geprostitueerd door uw oom. Bij terugkeer vreest u dat u vermoord zal worden door uw oom en de jongens die u ontvoerden omdat u hen kan ontmaskeren (notities van het persoonlijk onderhoud, verder NPO, p. 10). Er dient echter te worden vastgesteld dat aan deze door u geuite vrees geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit motief geen verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève. Daar de door u aangehaalde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, zijn er geen elementen die erop wijzen dat u omwille van de vermeende problemen met uw oom vervolging zou vrezen omwille van uw ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie of uw behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw aanmelding bij de DVZ op 2 juni 2022 nog dat u uit Nigeria was gevlucht omdat u bedreigd werd door een terroristische groep en ze wilden dat u zich bij hen aansloot (zie adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 42). Op 6 maart 2023 verklaarde u echter plots bij de DVZ dat u uit Nigeria werd ontvoerd door een groep mensen en zij u seksueel uitbuiten in Niger. Gevraagd wie deze mensen waren, antwoordde u dat u niet wist wie deze mensen waren. Ook op de vraag om welke reden dat u volgens u werd gekidnapt, geeft u aan het niet weten en dat de betaling gebeurde aan diegenen die u hadden gekidnapt, zonder enige verwijzing te maken naar iemand specifiek (zie adm. dossier, Vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u werd ontvoerd van Nigeria naar Niger door een groep jongens die werkten in opdracht van uw oom en dat hij u in Niger seksueel uitbuitte om zo geld te verdienen aan u (NPO, p.7, 10, 12, 13). Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheden bij de DVZ opperde u eerst nog dat u die mensen die u ontvoerde niet kende, maar dat u wel uw oom kende. Gevraagd waarom u niet had verteld over uw oom bij de DVZ, verklaarde u dat u kort moest zijn bij de DVZ, dat u onderbroken werd tijdens uw uitleg en u alles kon zeggen bij het CGVS (NPO, p.14). Wanneer u dan geconfronteerd werd met uw uitspraken op 2 juni 2022, m.n. dat u door een terroristische organisatie werd ontvoerd, antwoordde u dat u de eerste keer heel kort moest zijn en het de tweede keer meer uitgebreid kon vertellen en u op het CGVS alles kon zeggen (NPO, p.14). Uiteraard is deze uitleg niet in staat om een omissie met dergelijk ingrijpende impact over een essentieel deel van uw asielrelaas te verschonen en werpt dit een eerste ernstige twijfel over de geloofwaardigheid van uw gehele relaas. Dat uw oom u naar Minna zou halen, om te betalen voor uw studies die u van hem moest verderzetten, om u dan na een maand te laten ontvoeren, tart bovendien de verbeelding (NPO, p.11). U hierop gewezen, geeft u aan dat hij het op voorhand zou hebben gepland, maar dit verklaart niet waarom hij eerst geld zou uitgeven aan uw studies (NPO, p.12).

Daarnaast slaagde u niet in om het overlijden van uw vader - waarna al uw problemen begonnen coherent in de tijd te situeren. Bij de DVZ verklaarde u aanvankelijk dat uw vader kwam te overlijden op 7 juni 2020, maar wanneer u hiernaar werd gevraagd op het CGVS, zijn uw antwoorden danig opmerkelijk. Nadat u had nagedacht beweerde u dat uw vader in mei 2020 was overleden, waarna u plots zei dat hij op 7 juni 2020 was overleden. Als u dan gevraagd werd of u de dag nog herinnerde dat uw vader was overleden, beweerde u dan weer dat hij op 18 mei 2020 was overleden (NPO, p.6). Wanneer u later tijdens uw persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd werd naar de dag en maand wanneer uw vader is overleden, verklaarde u dat hij op 18 maart is overleden. Omwille van (niet geattesteerd) trauma en een depressie zou u de juiste datum niet meer kennen. Gevraagd wanneer uw vader begraven is, antwoordde u plots 7 juni. Wanneer u dan geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring waarbij u zei dat uw vader was overleden op 7 juni 2022, beweerde u ineens dat de begrafenis doorging op 7 juni (NPO, p.11). Het feit dat u er niet in slaagde om coherente verklaringen af te leggen over wanneer uw vader overleden is en dus de door u aangehaalde problemen precies begonnen, werpt verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarbij aansluitend waren ook uw verklaringen over de precieze data van uw verhuis naar Minna en uw ontvoering naar Niger danig tegenstrijdig. Zo verklaarde u dat u na het overlijden van uw vader op 2 juni naar Minna verhuisde (NPO, p.5), maar dit is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring bij de DVZ waar u verklaarde dat uw vader was overleden op 7 juni (zie Adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 13). Na uw aankomst in Minna startte u met uw opleiding aan de FUT en werd u onderweg van school naar huis ontvoerd. Bij de DVZ beweerde u dat u op 2 juli – een maand na uw aankomst in Minna – ontvoerd werd (zie Adm. dossier – CGVS Vragenlijst – punt 3.1), maar op het CGVS bent u ook over deze datum plots erg onsamenhangend. Eerst verklaarde u nog dat u op 2 juli werd ontvoerd (NPO, p.5), maar later beweerde u dan weer dat dit in september op terugweg van school gebeurde (NPO, p.10). Nog later opperde u dat u op 2 juni werd ontvoerd en wanneer de protection officer vroeg om die datum (i.e. 2 juni) te bevestigen, zei u plots dat het op 28 of 29

september gebeurde (NPO, p.12). Wanneer u dan geconfronteerd werd met bovenstaande tegenstrijdigheden, opperde u schielijk dat u een depressie heeft waardoor u vergeetachtig bent en de juiste datum niet kan onthouden (NPO, p.14). Gewezen dat er wel een groot verschil is of u in juni, juli of september werd ontvoerd, verklaarde u opnieuw dat u in september werd ontvoerd, maar dat u de exacte datum niet meer kan herinneren omdat u veel heeft meegemaakt (NPO, p.14). Elders verklaarde u op 12 juli te zijn ontsnapt, wat uiteraard niet te rijmen valt met een beweerdelijke ontvoering in september (NPO, p.8). De vaststelling dat u dermate tegenstrijdig bent over wanneer u precies werd ontvoerd uit Nigeria maakt dat er geen ernstig geloof meer kan worden gehecht aan de door u voorgehouden ontvoering uit Nigeria en daaruit voortgekomen seksuele uitbuiting in Niger.

Verder merkt het CGVS ook op dat u aanhaalde dat u ontvoerd werd vanuit Minna en het dan zo'n vier à vijf uur rijden was tot de plaats waar u werd vastgehouden in Niger.

Zo verklaarde u dit bij de DVZ (zie Adm. dossier, CGVS Vragenlijst, punt 3.5) en herhaalde u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO, p.12). Echter blijkt uit de beschikbare informatie op Google Maps dat het vanuit Minna minstens acht uur rijden is tot aan het dichtstbijzijnde dorp in Niger. Bijgevolg is het dus onmogelijk dat u maar vier à vijf onderweg was bij uw ontvoering, zoals u verklaarde, en is uw bewering tegenstrijdig met de voorhanden landeninformatie (zie Landeninformatie – Google Maps, 2 rijafstanden tussen Minna en Niger).

Tenslotte was u ook tegenstrijdig over uw verblijfplaatsen in Nigeria, die van uw familieleden én over het contact dat u onderhoudt met uw familie in Nigeria. Zo verklaarde u op de DVZ dat u tot aan uw vertrek in Umuoji woonde en repte u met geen woord over uw verhuis naar Minna (Adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 5 en 10). Het is pas tijdens uw tweede interview op de DVZ dat u over een verblijf in Minna vertelde (Adm. dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Bij de verblijfplaats van uw moeder beweerde u aanvankelijk bij de DVZ dat zij nog in Umuoji woonde en over uw zus zei u dat u niet wist waar uw zus nu woonde, maar dat ze vroeger in Zambria verbleef (Adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 13 en 19). Op het CGVS zei u echter dat uw zus in Umuoji woonde bij u en uw ouders en zij samen met u en uw moeder naar Minna verhuisde (NPO, p.5 en 7). Wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaringen op de DVZ, ontkende u dat uw zus ooit in Zambria woonde en herhaalde u nogmaals dat zij in Minna woonde (NPO, p.7). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter niet in staat om deze tegenstrijdigheid op te heffen en werpt verdere twijfels over de verblijfplaatsen van u en uw familieleden voor én na uw vertrek uit Nigeria. Bovendien verklaarde u bij de DVZ ook dat u nog contact heeft met uw familie, maar dat u hun telefoonnummer bent verloren (Adm. dossier, Verklaring DVZ, punt 15). Op het CGVS verklaarde u echter dat u sinds de ontvoering geen contact meer heeft met uw moeder en zus, en dat u ze niet kan terugvinden op Facebook (NPO, p.7). Bovenstaande vaststellingen wekken dan ook het vermoeden dat u geen eerlijk zich wenst te bieden op de verblijfplaats van u en uw familie in Nigeria en of u nu contact heeft met hen.

Wat betreft uw opmerking dat u een depressie heeft en daarom zaken vergeet en niet goed in tijd kan plaatsen wenst het CGVS op te merken dat deze bewering weinig ernstig is, en bovendien niet aan de hand van geloofwaardige attesten wordt aangetoond. Zo werd bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gepeild naar uw welbevinden en maakte u enkel melding van uw allergieën waar u wat last van had en een werkongeval waarvoor u behandeld werd in het ziekenhuis (NPO, p. 2-3). Het is dan ook opvallend dat u uw depressie pas aanhaalde wanneer u geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden in uw asielrelaas en afgelegde verklaringen. Wanneer u alsnog gevraagd werd of u in behandeling was voor deze depressie, beweerde u dat u een dokter zag in het opvangcentrum en dat u medicatie kreeg waarna u zich beter voelde (NPO, p.14). Gevraagd of u een psycholoog of psychiater zag, opperde u dat de dokter in het opvangcentrum zei dat u hoge koorts had en een hoge bloeddruk en u daar dan voor behandeld werd (NPO, p.15). Hoewel u dus beweert depressief te zijn en zaken te vergeten, is dit niet geattesteerd. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Het medisch rapport van Dr. B.M. van de dienst orthopedie en traumatologie van het ziekenhuis in Moeskroen (d.d. 20/11/2023) over de behandeling die u kreeg nadat u een ongeval had op weg naar het werk wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. De informatie in het medisch attest is echter geenszins van aard dat het een ander licht kan werpen op de vaststellingen die werden gedaan in uw dossier.

Op basis van bovenstaande vaststellingen, concludeert het CGVS dat u er niet in slaagde om uw beweerde problemen geloofwaardig te maken."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten vindt er weliswaar willekeurig geweld plaats, maar de “*loutere aanwezigheid*” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit recente informatie die dateert van de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024 blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven (EUAA-rapport “*Nigeria Country Focus*” van juli 2024). Daar bestaat in het algemeen geen risico dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan over de veiligheidssituatie die het beeld dat naar voren komt in de bestreden beslissing doorprikt of dat het dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling van de bestreden beslissing in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn. Hij laat deze motieven immers ongemoeid.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP